

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

X. tečaj.

V Gorici, 1891.

8. zvezek.

Življenje

*tretjerednice svete Marije Frančiške
od petih Jezusovih ran.*

P. F. H.

XVIII. POGlavJE.

Zadnja bolezen in blažena smert.

Slišali smo vže, da so na svèt zdravnikov mesca maja 1791. l. prepeljali našo svetnico na deželo, da bi v čistem zraku zopet okrevala. Vsmiljeni gospod Pessiri in tovarišica Marija Felica sta šla ž njo, da bi jej stregla. Nekaj dni je bila videti boljša. Kmalu pa se je loti tako hud kašelj, da jo je hotelo vsak trenotek zadušiti, in so jej vsled njega izstopila čreva. Nasledek je bil, da je 24 ur neprenehoma bljuvala. Gospod Pessiri je menil, da vže vmira; zato jej je dal v naglici sv. odvezo. Vsem se je zdelo, da ni več časa pošiljati po njenega spovednika. Sama pa je serčno hrepenela po njem; zato je goreče prosila svojega nebeškega ženina, naj jej ga pošlje. In Gospod, ki rad

spolni voljo tim, ki se ga boje, vzbudi v spovednikovem sercu željo, da bi šel obiskat Marijo Frančiško. Prcti svoji navadi je slušal ta notranji glas in prišel o pravem času k bolnici. Ko jo je spovedal, ji zapove, da se ima podvreči operaciji, katero bosta zveršila poklicana zdravnika. Ona bi bila zavoljo sramožljivosti raji vmerla; vender se je vdala v božjo voljo. Samo to je želela, da bi jej bila na strani ženska, do ketere ima popolno zaupanje; na staro, nevkretno tovarišico Marijo Felico se ni bilo kaj zanašati. In res jej je Bog spolnil tudi to željo. Še o pravem času jo je prišla obiskat pobožna gospa Gracija Bolonjini; ona jej je stala na strani mej operacijo. Svetnica je terpela neizrečene bolečine in vender se pomoč ni popolnoma posrečila.

Kmalu potem so bolnico zopet prepeljali v mesto. Tukaj je skozi dva mesca visela noč in dan mej smertjo in življenjem, da jej je zmirom kak mašnik stal na strani. Vedno se je ponavljalo bljuvanje. Proti mescu avgustu so jo napali tudi hudi kerči, vsled katerih ste se jej zlomljeni rebresi nazaj potegnili in se je eno čez drugo pripognilo. Tudi to jej je delalo hude bolečine. Niti za trenotek ni imela počitka. Nazadnje je prišlo p. Laviozu na misel, da je blagoslovil rebresi in velel v Gospodovem imenu, naj se verneti v naravno lego. In res! rebresi se zravnate. Terpinki se je to čudno zdelo; pripisovala pa je to zasluženju pobožnega patra, keterega je imela za velikega služabnika božjega. — Ko se je čez 14 dni ta bolezen zopet povernila, blagoslovil jo je neki pater z enakim vspehom. Tudi hudi kerč je ponehal. Gospod je namreč hotel pokazati, da le po čeznatornih pripomočkih še živi.

Najbolj čudno se je pa zdelo vsem to, da je mej tem, rekel bi, neprenehavnim vmiranjem vsaki dan molila z mašnikom Pessirijem in drugimi pričujočimi sv. rožni venec, in poleg tega opravljala še dolgo versto svojih pobožnosti na čast angeljem in raznim svetnikom in svoje navadne devetdnevniče. Tako devetdnevnicu je opravila z največo pobožnostjo in natančnostjo pred praznikom Velikim Šmarinom. Na praznik sam pa je hotela nekoliko vstati, da se pridruži v pobožnosti mnogim znanim mašnikom, ki so bili v domači kapelici v molitvi zbrani. Na enkrat pa jo napadejo tako hude bolečine na nogi, da se jej vdero solze. Ihté se oberne do tistih mašnikov z besedami: „Molite za me vbogo grešnico; prosite preblaženo Devico, da mi sprosi vsmljjenje od Jezusa in moč v tem terpljenji.“

Mašniki so molili, in kmalu so nekoliko pojenjale bolečine. Vender jo potem napade stari kerč z večjo silo, kaker kedaj poprej; temu se pridružijo hudi bodljaji po vsem životu. Hitro jej začno tudi noge otekati. Več ni mogla ležati v postelji; noč in dan je morala sedeti na stolu. Niti za trenotek ni mogla zatisniti oči in odpočiti si. Bolečine ji je zvikševala še huda vročina, ki je razjedala njeno notranje. Noč in dan so morala biti okna odperta, da bi jo vsaj nekoliko okrepčal hlad. — V vsem tem strašnem terpljenji je bila popolnoma vdana v božjo voljo in hvalila Gospoda, da ž njo tako ravna. Vsi, ki so jo slišali tako Boga hvaliti, so bili do solz ginjeni.

Ko se je hotela z devetdnevnicco pripravljati na praznik Marijinega rojstva, jo je napala druga bolezen. Čutila je hude bolečine v želodcu. Zdelo se jej je, kaker bi jo oster meč prebadal od ene strani do druge. Zopet so jo položili v posteljo. Otekline na nogah je sicer splahnila, jela je pa v glavo in persi otekati. Kmalu se je pokazala vodenica, za katero je božja služabnica tudi vmerla. Koža je postajala vedno bolj napeta; žile, celo na glavi, so tako izstopile, kaker bi hotele vsaki trenotek počiti. V teh bolečinah je človeška natora svete terpinke ne hote zdihovala, vender prav mirno in vdano. Njena volja je hvalila in povelečevala Gospoda sedaj kaker poprej. Vedno je imela v ustih vdani zdihljaj: „Hvaljen in češčen bodi Bog na vekomaj!“

Tako je svetnica vedno vredniša postajala, da prejme poleg krone devištva tudi krono marterništva, kaker jo jej je bil obljubil Jezus. Na praznik Marijinega rojstva je prejela sv. obhajilo v postelji. Ker je prihajala bolezen vedno hujša, je bila nekaj dni pozneje prevedena sè sv. zakramenti za vmirajoče, namreč na praznik Marijinega presv. imena, 11. kimavca.

Dne 13. tistega mesca, dan pred praznikom povišanja sv. križa, se jej je prikazal mej zahvalo po sv. obhajilu velik križ brez zveličarjeve podobe. Segal je od tal do stropa izbe. To prikazen je svetnica precej razodela svojemu spovedniku. Vsi so spoznali ta križ za znamenje njene bližnje smerti. Menili so, da jej je s tem hotel nebeski ženin naznaniti, da jej je križ odstopil, da na njem daruje svoj dar; ali pa jej hotel s tem naznaniti smert in spomniti jo, da jej bo v kratkem križ odzvet. Njeni prijatelji in častivci bi jo bili vsaj še nekoliko časa radi imeli mej seboj. Zato so se mej seboj dogovorili, da hočejo svetnici „pod pokorščino“ zapovedati, naj prosi Boga, da jej vsaj neko-

liko podaljša življenje. V ponižnosti se je svetnica vdala temu vkazu. Pa kar so pervikrat dosegli, so potem ponavljali še večkrat.

Necega dne je bilo zopet po navadi pri gospodu Pessiriju več mašnikov zbranih. Bili so v domači kapelici, ki je bila zaperta; zato ni mogel nihče slišati, kar so se pogovarjali in to temu manj, ker so prav tiho govorili. Govorjenje je prišlo tudi na nenavadno svetost in ponižnost božje služabnice, ki se je znala prikrivati svetu. Da bi se tako rekoč tolažili o veliki zgubi, ki jim preti, reče eden zbranih: „Oj kako velike in čudne reči bo Gospod vže zavoljo te njene tolike ponižnosti po njeni smerti po njej delal!“

Komaj je to izgovoril, pokliče Marija Frančiška zbrane mašnike k sebi. Sè solzami v očeh prosi vse odpuščenja, če jim je mej tem časom, kar je mej njimi živela, dala kak povod, da so se jej čudili. Dobro ve, da je velika grešnica; zato jih prosi naj se je spominjajo pri daritvi sv. maše. V znamenje, da jej odpusté in obljubijo, kar jih je prosila, naj jo blagoslove. — Če se je bo Bog vsmilil in jej dal prostor v svojem veličastvu, tudi ona gotovo ne bo pozabila svojih dobrotnikov. Zelo pa se motijo, če pričakujejo po njeni smerti kaj posebnega. Vže je veliko let, da prosi svojega nebeškega ženina, naj jo ohrani skrito pred svetom, in naj ima po smerti njeno truplo smerdljiv duh, kakršnega imajo vsi merličiči, in Gospod jo je tudi vslušal. In kako bi vboga grešnica mogla želeti častitljivo smert, ko je njen božji ženin vmerl sramotno na križi? Da, njeno vedno hrepenenje je, da bi vmerla tako, kaker njen Gospod in zgled. — Po teh besedah je jela tako britko jokati, da ni mogla niti besedice več spregovoriti.

Ravno 14 dni pred svojo smertjo je poklicala svojega dobrega rednika mašnika Pessirija k sebi in mu naravnost rekla, da so sedaj šesteti njeni dnevi. Potem mu je natanko naročila, kako naj vredi njen pogreb; naj njenemu truplu doma, kaker tudi mej potjo, ko jo bodo nesli pokopat v cerkev patrov aljkan-tarincev kot tretjerednico, ne skazuje nenavadne časti in naj si ne nalaga nepotrebnih troškov. Za vbogo redovnico je dovolj, da gore okoli njenega mertvaškega odra štiri majhine sveče. Rekla mu je tudi, naj se ne preseli iz tega stanovanja; tudi mu je dala iz hvaležnosti marisikak dober svet, kako naj v prihodnje vravna svoje gospodarstvo. K svoji postelji je poklicala tudi

otroke neke družine, ki je stanovala nad njo v drugem nadstropju. Dala jim je lepe nauke; posebno jim je priporočala strah božji in pa spoštovanje in pokorščino do starišev. Tudi je prosila svoji zvesti prijateljici in strežnici gospo Gracijo Bolonjini in Rozalijo Aletto, naj po smerti same preoblečete njeno mertvo truplo. To delo kerščanske ljubezni naj pa opravite s tako dostojnostjo, ki se spodobi truplu osebe, ki je z obljubami Bogu posvečena.

Tudi je hotela teh malo dni, ketere ima še živeti, vsako jutro prejeti sv. obhajilo. Če tudi jo je hud kašelj vedno nadlegoval in so jej morali pljunke iz ust jemati, da je ni zadušilo, prenehalo je to vsaki dan, ko se je približal čas sv. obhajila. Po vsi pravici se je moralo terditi o njenih zadnjih dnevih, da je živela le ob sv. obhajilu; zakaj njen želodec ni prenašal vže dolgo nobene jedi.

Vedno bolj se je bližal trenotek, je imela biti rešena vseh zemeljskih vezi in združena s Kristusom. Prišel je 4. oktober — praznik sv. očeta Frančiška Serafinskega. Od kar je bila vstopila v njegovo veliko družino, sprejela je po njem svoje ime, prejela je pa tudi njegovega duha in jednako njemu sv. rane. Oj, kako sv. hrepenenje in veselje je navdajalo njeno serce, ker je upala kmalu gledati sv. očaka v nebeškem veselji in slavi. Na koliko notranjo tolažbo jej je tudi bilo, ker je imela toliko vsmiljenje in ljubezen do vbozih duš v vicah, če je pomislila ali v duhu celo videla, kolika pomoč jim bo ravno ta dan došla po toliko molitvah, sv. mašah in odpustkih.

Popoldne dne 5. oktobra je v zamaknjenji govorila te le besede: „Moj ženin, stori kar hočeš! Ti si gospod in zapovedovavec: stori, dà, stori z menoj, kar hočeš! O moj Jezus! o moja ljubezen! . . . Oj, kako lepa podoba križanega mi gre naproti!“ Globoko se prikloni z glavo in tako počasti sv. križ; potem pa v zamaknjenji dalje zdihuje k Jezusu. Čez eno uro pa jej obraz obledi, kaker bi v tem trenotku izdihnila svojo dušo. Skoraj gotovo jej je Gospod naznanil v tem zamaknjenji, naj se vsi podveržejo njegovi sv. volji, ker mu ni všeč, da bi jej pod pokorščino zapovedovali, naj moli za ohranjenje svojega življenja.

Ko se je zopet prebudila iz zamaknjenja in jo je njen spovednik Červellini opomnil povelja, mu je rekla kar naravnost, da Gospodu to ni všeč. Marveč ji je rekel, da jo mora spovednik oprostiti te pokorščine in se morajo vsi podvreči božji volji. Na

te besede je spovednik to storil. Ko je bila oproščena pokorščine, pričel se je precej smertni boj, ki je trajal tri ure, kaker njene-
nega nebeškega ženina na križu; saj je bila njegova podoba. Čutila je njegovo terpljenje in njegovo zapuščenost. Tresla se je po vsem životu in kosti so ji škripale. Okoli stoječi mašniki so molili molitve za vmirajoče. V tem smertnem boji je milo zdihovala k Bogu. Proti večeru je zopet zadobila zavest, da je z drugimi molila sv. rožni venec in opravila druge svoje navadne molitve.

Gospod Pessiri jo je hotel z vodo nekoliko pokrepčati, pa je ni mogla več zavžiti. Ta dobri mašnik se ni dal potolažiti, ko je videl, da ga bo svetnica zapustila. Če tudi je videl, da vže stoji na pragu večnosti, vender se ni mogel zderžati, da jej ne bi bil rekel še enkrat, naj povzdigne svoje roke k Bogu in ga prosi, naj jim jo ohrani vsaj še nekaj časa. Svetnica pa mu prijazno reče: „Gospod, ali se nočete vdati v božjo voljo!? Jutri bom šla od tod.“

Potem se oberne do svojega spovednika in družih mašnikov, ki so bili pričujoči in jim reče: „Priporočam, priporočam vam gospoda Pessirija!“ S tem je hotela pokazati zadnjo svojo hvaležnost svojemu dobrotniku, ki je 38 let tako ljubeznjivo in po očetovsko za njo skerbela. Po osmi uri je šel njen spovednik domov, kar so bili neketeri vže poprej storili. Pri vmirajoči je ostal pater Alojzij, kateremu je bila svetnica vže pred več časom rekla, da bo pričujoč ob njeni smerti, gospod Pessiri, zvesti Francišek Borelli in njeni zvesti prijateljici, katerima je bila naročila, da preoblečete njeno truplo.

Napočil je 6. dan oktobra, ki je imel biti zadnji njenega terpljenja polnega življenja v tej dolini solz in prvi njenega večnega veselja. Noč je prebila mej hudimi bolečinami, ketere jej je prizadevala vodenica. V jutro so jo spomnili, naj bo v duhu pri sv. maši, katero bo bral Pessiri v domači kapeli. Na njegovo vprašanje, če želi prejeti sv. obhajilo, prikima z glavo. Govoriti ni mogla, ker je imela čeljusti kerčevito zaperte, kaker tudi oči. Sploh je bila komaj še ločiti od merliča. P. Alojzij, ki je mej tem ostal pri vmirajoči, je dvojil, če bo mogla prejeti sv. obhajilo; zato jej reče, naj mu da kako znamenje. Na to vzdigne svojo vmirajočo glavo in prikima. Ko je bilo pri sv. maši povzdigovanje, so se bolečine polegale in zdihovanje, ki je tajalo vso noč, je prenehalo. Njeno obličje je postalo mirno, da

nov oživljeno v trenutku, ko jej je prinesel mašnik sv. popotnico. Počastila je pobožno sv. Rešnje telo in odperla usta ravno toliko, da je mogla prejeti sv. obhajilo. Dasi poprej ni mogla niti kapljice vode zavžiti, zavžila je vender sedaj sv. hostijo. Vode pa, ki so jej jo precej ponudili zopet ni mogla več, ker so se jej zobje vnovič kerčevito stisnili. Vsi pričujoči so bili gignjeni in so se čudili, ko so videli, kako je pomagal Gospod svoji nevesti na čudovit način, da ga je mogla še poslednjič sprejeti v svoje serce.

Po sv. obhajilu se je bolnica zameknila. Za Pessirijem je maševal p. Alojzij. Ko po sv. maši zopet pride k postelji vmirajoče, sliši jo v zamaknjenji govoriti prav milo: „O mati božja, mati božja! glej — sedaj gre! O mati Marija! o moja mati Marija!“ Pri tem je nepremekljivo zerla veselega obraza vedno na en kraj, kjer je videla preblaženo devico. Govorila je še dalje, vender tako tiho, da je ni bilo umeti. Ko je pobožni pater slišal svetnico tako govoriti, je bil od notranjih čutov tako raz sebe, da ta trenotek ni vedel, kaj se godi okoli njega. — Njeni prijateljci jo poprašate: „Kje je Marija?“ Vmirajoča pa je molčala, ker je bila še zamaknjena. Le glavo je nagnila v znamenje čaščenja in spoštovanja.

Pozneje se je okoli postelje vmirajoče zbralo več mašnikov in častivcev njenih, mej njimi njen spovednik in p. Bianki, kteremu je v spomin izročila svoj perstan, kaker je bilo vže omenjeno. Ostali so pri nji do poldne; potem so se zopet vernili domov, ker so upali, da še ne bo tako hitro izdihnila. Ostale so pri vmirajoči le one osebe, ki so bile tudi v jutro pri nji. Proti polu ene preneha zdihovanje in gergranje, ki je bilo po zamaknjenju zopet nastopilo. Okoli stoječi vidijo vmirajočo na enkrat vso spremenjeno, belo kot sneg in smehljajočega obličja. Odpre svoje oči, ki so bile tako lepe, ča so se zdele kaker dve svitli zvezdi. In res, globoko se je vtisnil ta pogled vsem pričujočim v serce; niso ga mogli pozabiti vse žive dni. Najpervo je vperla svoje oči v križ, keterega jej je podal Pessiri, potem pa na podobo matere božje, ki je vedno visela poleg njene postelje; nazadnje jih vpre naravnost proti nebu. Mej tem je obledevalo njeno obličje. Precej prižge gospod Pessiri mertvaško svečo in jej jo da v roko; potem jej podeli še sveto odvezo, p. Alojzij pa je molil molitve za vmirajoče. Hoteč se prepričati, če je šla duša vže v večnost, jej poda Pessiri še enkrat britko mar-

tro s besedami: „Marija Frančiška! poljubi noge svojega ženina, ki je za nas na križi vmerl.“ Pokorna še v zadnjem zdihljeji vzdigne vmirajočo glavo in poljubi noge Križanega; potem jej omahne nazaj na posteljo in tiho izdihne v resnici križana nevesta Kristusova svojo dušo. kaker je prednji dan povedala. Njen zadnji smertni boj še pet minut ni trajal.

Bil je četrtek, 6. oktobra 1791 l., ko se je ta sveta duša rešena vezi svojega trupla, preselila v večnost vživat plačilo, ki ga ji je pripravil nebeški ženin.

XIX. P O G L A V J E.

Pokop in pričetek njenega poveličanja
na zemlji.

Kmalu potem, ko se je duša naše svetnice preselila v nebeško veselje, preoblekle ste omenjeni gospe mertvo truplo, ki je bilo vse spremenjeno, belo, mehko in lepo dišeče, in ga položile na tla na pert, kaker je bila tedaj tam navada. Po njeni želji ste goreli na vsaki strani po dve sveči. K nogam so ji položili paljmovo vejico, na glavo pa so jej deli venec iz rož, kaker je bila navada pri mertvih devicah.

Kmalu se je po mestu razvedelo, da je vmerla Marija Frančiška. Vse je govorilo in eden drugemu pripovedovalo: „Sveta nuna je vmerla! Božje služabnice Marije Frančiške ni več mej živimi!“ Jokajoč od pobožnega ginjenja in veselja se je gnetla velika množica ljudi vsacega stanu proti stanovanju mašnika Pessirija, da bi videli svetnico in se priporočili njeni priprošnji. Tako se je božja roka vže razodela nad svojo služabnico, ko so jo komaj položili na mertvaški oder. -- Kaker hitro so odperli vrata v hišo, morali so postaviti stražo pred hišo in izbo, da ne bi nastala prevelika gnječa. Njeni prijatelji in častivci, ki so bili zbrani v molitvi pri svetnici, čudili so se temu pritisku ljudi iz vseh stanov, ker je svetnica skoraj skozi 40 let živela v svoji izbi, skrita pred svetom. Pa Bog, ki je po čudnem potu naznanil njeno svetost, preden je zagledala luč sveta, hotel je tudi njeno svetost razodeti vsem, kaker hitro je zatisnila oči. In le on sam zna, kako to stori.

Še bolj je derlo ljudstvo drugi dan od jutra do mraka k mertvi svetnici. Neketeri so jej poljubljali obleko, drugi noge.

Vsi pa so se čudili, da je bilo truplo še mehko, voljno in lepo dišeče. — Mej brezštevilno množico je prišla tudi priletna ženska, ki se je težko privlekla po bérglah. Pred kakimi osmimi mesci je bila padla in si desno nogo hudo poškodovala. Niti koraka ni mogla brez palice storiti. Mej jokom in stokom zavoljo hudih bolečin si je delala pot skozi veliko gnječo. Ko pride do svetnice, se je hotela čez njo zgruditi, kar pa so jej zabranili mašniki. Ker ni mogla stati, posadili so jo na stol. Dolgo je molila in se priporočala božji služabnici, naj jej pomaga. Potem se odpravi zopet proti domu. Ni bila še prišla do doma, ko naenkrat čuti, da neka nova moč prešinja njeno telo. Sključena noga se jej zravna; sedaj verže berle proč in gre prav lahko domov, kaker bi je ne bila noga nikoli bolela. Kar pa je bilo še najbolj čudno, ostala je v bedru kost zlomljena, in vendar ni čutila pri hoji nobene bolečine. Drugi dan je prinesla svoje bérle in zdravniško spričevalo k truplu svetnice. Glas o tem čudežnem dogodku se je kmalu raznesel po vsem mestu. To je bil začetek mnogih čudežev, s katerimi je Bog od sedaj poveličeval spomin svoje služabnice.

Ko je imelo biti popoldne 7. oktobra blaženo truplo preneseno v samostansko cerkev sv. Lucije, so pritiskali ljudje tako, da jih je trojna straža na stopnjicah komaj zadrževala. Vsaki je hotel dobiti kak spominik od svetnice. Paljmovo vejico ob njenih nogah so raztergali v tisoč in tisoč koscev.

Iz spoštovanja so njen spovednik in drugi nam vže znani mašniki sami položili truplo v lepo izdelano trugo, ki je bila po navadi tistega kraja odperta. Svetnica je bila v redovni obleki, v rokah je držala križ, na glavi pa je imela venec iz vmetno narejenih cvetlic. Trugo je spremljalo 12 mašnikov prepevaje sv. psaljme. Po vseh ulicah, koder se je pomikal sprevod, je bilo natlačeno ljudi.

Ko pridejo sè svetim truplom do cerkve, so komaj mogli skozi vrata, ker je bila cerkev natlačena ljudi. Vse se je gnetlo do svetnice, vsaki je hotel kak spominik. K sreči je bila pričujoča kraljeva straža. Z njeno pomočjo so prinesli blaženo truplo v kapelico, ki se je mogla zapreti se železnim omrežjem. Če tudi se je mej tem vže zmračilo, spravili so komaj ljudi iz cerkve, da so jo zaperli. Pa to je le malo pomagalo, ker so moški skozi samostansko hodišče derli zopet od druge strani v cerkev. Niso se mogli dovolj nagledati in načuditi sv. truplu, ki je bilo še

vedno gibično in voljno ter ni kazalo niti najmanjšega sledu trohnobe. Tudi skozi omrežje so rezali in tergali kosce od obleke.

Ravno tako je bila tretji dan (8. okt.) vedno cerkev naltlačena ljudi, ki so hodili svetnico gledat in se jej priporočat. Mašniki, ki so stražili pri njenem truplu, so imeli ves ljubi dan dovolj posla s tem, da so polagali na nje rožne vence, svetinjice, križce, škapulirje, prepasnike i. t. d., ketere jim je pobožno ljudstvo dajalo skozi omrežje.

Proti večeru je prišla nadškofijska komisija, ki je pred pokopom poterdila, da je to truplo res pobožne sestre Marije Frančiške. V ta namen so jo prenesli iz kapelice v zakristijo, ki je bila polna odličnih oseb raznega stanu. Tukaj je komisija, kaker je običajno, izrekla tudi slovesno izobčenje na vsacega, ki bi se prederznil vzeti kak ostanek od svetega trupla, katero so na to položili v trugo iz kostanjevega lesa, ki so jo zaklenili in zapečatili. To so potem deli še v drugo. Sedaj so prenesli truplo v kapelico brezmadežnega spočetja, kjer so za njo naredili nov grob, izsekan iz skale, na kateri stoji cerkev. Tako je bil podoben tudi njen grob grobu njenega nebeškega ženina. Pokopana je bila na mestu, kjer je skoraj skozi 60 let prebila toliko ur v pobožnosti in zamaknjenji in ga močila s svojimi solzami. Plošča iz belega marmorja je pokrivala njen grob. Ob strani pa je bila v zid vdelana druga plošča z napisom :

„Tukaj leži truplo božje služabnice Marije Frančiške od petih Jezusovih ran, tretjerednice, ki je vmerla 6. oktobra 1791. leta.“

Kaker je vže v življenji slovela kot svetnica, tako je postal tudi njen grob častitljiv po čudežih, ki so se godili in se še gode na njeno mogočno priprošnjo, dasi je njene truplo v grobu strohnelo, kaker je prosila svojega nebeškega ženina. O priliki ko je bila leta 1843 „zveličanim“ prišteta, odperli so njen grob in ostanke vdělali v lepo iz voska narejeno podobo svetnice, ki so jo deli potem pod altarno mizo v kapelici brezmadežnega spočetja, kjer jo pobožno ljudstvo še zdaj časti. Tudi hiša, v kateri je svetnica vmerla, je postala napolitancem pravo svetišče, kamer radi hodijo priporočat se njeni priprošnji v raznih zadevah.

X X. P O G L A V J E.

O živi veri Marije Frančiške.

V naslednjih poglavjih bomo ob kratkem posebej govorili o nekaterih čednostih naše svetnice.

Podlaga vse popolnosti in vsega duhovnega življenja je sv. vera. Znamenje žive vere so pa dela, ki izvirajo iz nje, po besedah sv. aposteljna Jakopa: „Iz svojih del ti hočem pokazati svojo vero“ (2. 18.) Oglejmo nekoliko bolj na tanko ta dela vere naše svetnice, zlasti kar jih nismo omenili že v njenem življenji.

1. Začnimo z najimenitnišo skrivnostjo naše sv. vere, s skrivnostjo presvete Trojice. Do te skrivnosti je imela Marija Frančiška toliko čaščenje, da je pred vsako svojo molitvijo pobožno in s priklonjeno glavo počistila presv. Trojico z besedami „Čast bodi Očetu i. t. d.“ Zahtevala je tudi od vsacega, kedor je ž njo molil, da se je pri teh besedah ponižno z glavo globoko priklonil. Če je njena tovarišica Marija Felica iz nepazljivosti i. t. d. to opustila, pripognila jej je svetnica z roko glavo. Nad vse skerbno se je pripravljala vsako leto skozi devet dni na praznik te skrivnosti s postom, zatajevanjem in molitvami. S pogostimi zdihljeji k presveti Trojici mej dnem je kazala, da so ujene misli vedno zatopljene v to presveto skrivnost. Zraven je pa tudi druge spodbujala, naj časte presveto Trojico. Da bi se vedno prav živo spominjala te skrivnosti, je imela nasproti svoje postelje vedno podobo presv. Trojice na steni obešeno. Kederkoli so jej njeni dušni vodniki kaj zapovedali, vselej je povzdignila svoje oči k tej podobi, da zadobi potrebne pomoči. Pogostokrat so jo slišali v gorečnosti žive vere govoriti: „O ke bi pač mogla vmreti v spričevanje te velike skrivnosti! Oj rada bi dala svojo kri in življenje, da bi jo spoznali vsi ljudje in molili!“

Verh tega je na konci in v začetku vsacega leta napravila v svoji domači kapelici posebno slovesnost — zahvalno pesem. V ta namen je prav lepo razsvetila kapelico. Hotela se je posebno zahvaliti presveti Trojici za vse dobrote, ketere je prejela v preteklem letu in prositi novih. Njena gorečnost je privabila veliko ljudi k tej pobožnosti.

Radovedno preiskovanje te ali pa kake druge skrivnosti

naše sv. vere se je zdelo božji služabniki za vbozega zemeljskega červiča, kakeršen je človek, nekaj zelo prederznega in nedovoljenega. Zato je pri vsi svoji ponižnosti in priprostosti slehernega zavernila, ne glede na osebo ali stan, češ, radovedno modrovanje o skrivnostih sv. vere, katerih človeški um umeti ne more, je zapeljalo vže marisiketerega v nejevero in pehnilo v pekel. Dokaj zgledov ravno iz tistih časov nam spričuje, kako prav je imela svetnica.

2. Sv. Duh nas vedno opominja, „da bi gledali na začetnika in dokončavca vere, na Jezusa, kateri je za sebi predpostavljeno veselje preterpel križ, in ni maral za zasranovanje, in sedi na desnici sedeža božjega.“ (Heb. 12, 2.) In pobožni Tomaž Kempčan uči, „da bi moralo biti naše največe hrepenenje in učenje, premišljevati njegovo terpljenje.“ Zato je tudi Marija Frančiška na treh krajih vse svoje življenje naj raje iskala Gospoda: v betlehemskih jaselcah, na Gori Kaljvariji in v tabernakeljnu.

Premišljevati včlovečenega Boga v jaselcah je imela priliko vže v očetovi hiši. Takrat je bila po Napolji sploh lepa navada, da so o božiču po vseh hišah narejali jaselce. Tudi Galova hiša jih je imela. Na sv. večer so slovesno vanje prenesli podobico deteta Jezusa iz druge izbe. Ko je bila Marija Frančiška odrasla, da je hodila, je bilo njej kot najmlajšemu otroku izročeno, da je prenašala božje dete v jaselce. Pri tem je sveto podobico tako priserčno poljubljala in sè solzami močila, da so vsem pričujočim stopile solze v oči. Ko je položila Jezusčka v jaselce, ni šla z drugimi k počitku, ampak poklenila je tam ter neprenehoma zerla v nebeško dete in pobožno molila.

Ko je prišla neki božični večer njena sestra v izbo, kjer so bile jaselce, je našla pobožno častivko božjega deteta pač kake dve pedi nad tlami v zraku plavajočo v zamaknjenji. Ko je zopet k zavesti prišla in videla sestro poleg sebe, prosila jo je prav priserčno, naj nikomur ne pove tega. Tudi v poznejših letih so jo našli pred jaselcami prav pogostokrat zamaknjeno, da so jo morali v posteljo nesti.

Še kot otrok se je pripravljala na Gospodov prihod od prve adventne nedelje s postom, bičanjem in drugimi spokornimi deli. Pred božičnimi prazniki pa je prav pobožno opravljala celo do smerti devetdnevnicu pred svojim božjim detetom. K tej pobožnosti je opominjala tudi druge, mašnika Pessirija še na

smertni postelji. Na sveti večer je navadno vso noč prebila v zamaknjenji. Ravno to noč se je nebeški ženin zaročil sè svojo nevesto ter jej podaril skrivnosten perstan, kaker je bilo vže povedano.

Od kar je živila v hiši gospoda Pessirija, je imela vedno poleg svoje postelje podobo Jezusovega rojstva. Njen Jezušček, keterega je vsako leto ob božičnih praznikih položila v jaselce, je slovel vže za njenega življenja ko čudodelen. Po njeni smerti pa je ostal ko najdražji spominik na njo. Še sedaj ga v svetničini hiši visoko časte. Marija Frančiška ga je dobila v dar od one tretjerednice Teodore, ki je hotela iz radovednosti na njeni zakriti roki potipati nebeški perstan. Ni sicer posebno vmetalno, vender prav ljubko delo iz lesa, dober pedanj dolgo. Služabnica božja ga je skerbno hranila v ormarici iz stekla mej cveticami in drugim lepotičjem. Saj jej je bil najljubši in najdražji zaklad.

Nekedaj, ko je svetnica temu svojemu Jezuščku naredila novo, lepšo obleko, slišali so jo govoriti v njeni priprostosti: „Ljubo dete! Če ne stegneš svojih nožic in ročic, ne morem ti obuti čreveljčkov, in obleči rokavcev tvoje nove obleke!“ In glej! dete je stegnilo ročice in nožice ter tako potem tudi ostalo. Ta čudni dogodek se je hitro razvedel. Vse je hitelo gledat tako pokorno božje dete. Kederkoli je šla svetnica mimo tega zaklada svojega serca, vsakrat je nanj obernila oči in ga počastila s priserčnimi, pobožnimi zdihljejji. Pogovarjala se je z njim tako ljubeznjivo, kaker bi ga slišala odgovarjati. Če je bila bolna, so jej ga morali obesiti nad posteljo. Enkrat jej hude bolečine niso dale, da bi bila obernila glavo in se ozerla na božje dete. Sedaj reče polna žive vere in terdnega zaupanja: „Moje dete, tako te sedaj ne morem videti; prosim te, pridi na to stran!“ In glej, pri tej priči je neka nevidna roka prestavila stekleno ormarico z božjim detetom na drugo stran!

Gospod Pessiri je imel več kanarčkov poleg izbe, kjer so navadno stale jaselce, kamer so o božiču prenesli to čudodelno božje dete. Ti so sveto noč ravno o polnoči tako zapeli, da se je vse čudilo. Ravno tako so začeli ljubko peti, če je svetnica ob kaki drugi priliki odperla ormarico, da je pokazala božje dete kakemu obiskovavcu na njegovo prošnjo. Prižgala je slehernikrat iz spoštovanja dve sreči. — Zavoljo svoje velike pobožnosti do skrivnosti rojstva Jezusovega je prejela svetnica tudi ravno sv. večer največ nebeških milosti in razsvetljenj. Tako n. pr. je vi-

dela 1787. l. na sveti večer v zamaknjeni betlehemske jaselce. Zopet drugikrat je slišala veselo petje angeljev ob Jezusovem rojstvu. Pred jaselcami jej je bilo razodeto v sv. noči 1790. l. da je ta zadnji sv. večer, ki ga bo na zemlji praznovala. Tako je kar naravnost rekla svoji tovarišici Mariji Felici.

3. Kristusovo terpljenje je Marija Frančiška tako rekoč brez prenehanja premišljevala. Vse petke je preživela v samoti in se postila ob kruhu in vodi. Ta dan ni nikogar pustila k sebi. Ves štiridesetdanski post se je ostro postila, če tudi je bila bolehná. Ko pa se je približal veliki teden, ni od velike srede do velike sabote opoldne nič jedla. Sploh je bila te dni tako zamišljena v Kristusovo terpljenje, da ni mislila na prav nič drugega. Veliki četrtek je šla na vse zgodaj v cerkev, ter je bila pri vseh cerkvenih opravilih in mej sv. mašo pri sv. obhajilu. Ves drugi čas je porabila v to, da je obiskala božje grobe v 33 cerkvah v spomin na 33 let, ketere je preživel njen Odrešenik in nebeški ženin na zemlji. O tem pripoveduje mašnik Pessiri tako: „Pri obiskovanji božjih grobov sem jo spremljal skoraj vsako leto sam, če jih je le mogla obiskati. Šla je s pripognjeno ramo, kaker bi nesla težko breme. Vže p. Salvator me je opozoril na to, češ, da jej na tej poti Gospod da čutiti težo svojega križa. Zato sem jej vказal pri prihodu v cerkev, naj prosí svojega angelja variha, da jej odvzame breme, dokler zopet ne pride iz cerkve.“ H pridigi je šla v ono cerkev, kjer je slišala, da bo kak izversten pridigar govoril o Kristusovem terpljenji. Mej pridigo se je navadno zameknila.

Veliki petek v jutro je obiskala še sedem božjih grobov v spomin Marijine žalosti mej časom, ko je bila popolnoma zapuščena, to je od pokopa njenega božjega sinu do častitljivega vstajenja. Potem je šla domov in terpela z Jezusom smertne težave. Še le ko so se veliko saboto z božjo službo končali dnevi žalosti, zavžila je kaj malega. Kaker hitro so zvonovi zapeli, je bila zopet zdrava, kaker bi ne bila ničeser terpela.

Ob petkih, zlasti mesca marcija, je skozi veliko let čutila terpljenje svojega nebeškega ženina. Vže v jutro po sv. obhajilu je spoznala, katero skrivnost Jezusovega terpljenja bo premišljevala in kaj ž njim terpela. Navadno so sledile skrivnosti, kaker nam jih predstavlja sv. evangelij in žalostni del sv. rožnega venca. Iz ponižnosti je ob taki priložnosti le najbolj znane osebe pustila k sebi. Okoli osme ure je pokleknila pred podobo kri-

žanega in jela premišljevati dotično skrivnost terpljenja. Kmalu se je spela njena duša v premišljevanji v nebeške višine in zameknila. Njeno telo je bilo kaker kip, da je bita bolj merliču, ko živemu človeku podobna. Pri tem je dobilo telo podobo in lego, kakeršno je imel Zveličar v dotičnem terpljenji. Če je bila zatopljena v britkost na Oljiski gori, kako so ga rabeljni zvezali i. t. d., ste se jej sklenile roke na herbtu, kaker bi bila zvezana. Če je terpela kervavo bičanje, je imela roke sklenjene spredaj; život nekoliko na stran nagnjen in pripognjen, kaker bi bila privezana k stebru. — Najhujše bolečine je čutila, ko je terpela kronanje; kervave kapljice so ji tekle po laseh. — To terpljenje je trajalo po več ur; navadno tako dolgo, dokler jej spovednik ali kak drugi mašnik ni rekel pod pokorščino, naj prosi Boga, da jej odvzame to terpljenje. Po tem povelji je telo dobilo zopet poprejšnje moči in barvo in udje so se zopet zravnali.

Nebeški ženin je pa svoji nevesti podelil tudi posebna znamenja svoje ljubezni, marveč svoje svete rane. Naznanil jej je to milost vže s čudapolnim perstanom, ki je imel pet ranam podobnih žlahtnih kamenov. V postu leta 1743. so se jej pervikrat vidno pokazale. Ob petkih meseca marcija, zlasti če so prišli postni čas, so bile posebno vidljive in popolnoma. Vže ob četertkih popoldne so se jele kazati na rokah kervave lise, ki so postajale vedno večje in širje, da so se ob petkih videle, kaker bi bile dlani z debelimi žreblji prebiti. Tako je bilo tudi na nogah. Lahko si mislimo, kolike bolečne so jej delale te rane, ko je obiskovala božje grobe. Tudi na persih je imela rano, ki se je ob dnevih terpljenja povečala in jela kervaveti. Marija Felica jo je morala obezavati z večkrat pregneno tkanino, da se ni poznala kri na unanji obleki. To rano je prejela, ko se jej je v zamaknjenji prikazal Jezus, kervaveč iz desne rane. Zvesta prijateljica terpljenja je prosila svojega nebeškega ženina, naj jej da okusiti tudi to terpljenje in vslišana je bila.

Poslušajmo še, kar je o teh ranah izpovedal pri preiskavi njene svetosti razenredni spovednik naše svetnice, kanonik Nitti: „V rane njenih rok sem položil sam svoje perste, kaker negdaj apostelj Tomaž v rane svojega božjega Odrešenika. Ko poslušna duhovna hči mi tega ni branila. Prepričal sem se, da ste šli rani skozi dlani, ker sta se persta eden drugzega doteknila. To sem opazoval skozi več postov in petkov mesca marcija; zakaj te dne so bile rane večje in bolj popolnoma. Ker

sem jo pod pokorščino k temu prisilil, povedala mi je tudi, da ima jednake rane na nogah in ob strani.“

Pozneje so se videle rane le ob petkih mesca marcija; drugi čas so bile zaraščene s kožico, ki jih je zakrivala. Pa ta je bila tako tenka in prezorna, da so se rane vendar dobro videle, če je deržala roke proti svitlobi. Ponižna služabnica Gospodova ni jenjala prositi svojega nebeškega ženina, kaker nekdaj sv. Katarina Sijenska, naj jej rane videzno zginejo, da se tako ogne časti in čudenju ljudi. In Gospod je spolnil njeno prošnjo; zato zadnjih 21 let njenega življenja rane niso bile vidne. Ostale so jej le bolečine, ki so bile pogostokrat prav hude, da je omedlela in so jo morali nesti v posteljo, kaker je sama povedala neki osebi.

Tako jej je nebeški ženin spolnil željo, katero je vedno imela, da bi mu bila podobna v terpljenji in bila deležna njegovih ran. Tako se je tudi po besedah spolnilo ime, ki si ga je pridela pri vstopu v tretji red: „Marija Frančiška od petih ran.“

4. Presveti zakrament sv. Rešnjega telesa, ta velika skrivnost naše vere, zastava upanja in čudež ljubezni, je bil tako rekoč središče čudapolnega življenja naše svetnice. Vže ko majhino dete je hrepenela po tem angeljskem kruhu. Brez pretiranja smemo reči, da je vse svoje življenje kar gorela od žive vere in goreče ljubezni do tega najsvetejšega zakramenta. Če je stopila v cerkev, je vedela precej na katerem oltarji se hrani sv. Rešnje telo, ke bi tudi ne bila gorela večna luč in ni bilo drugzega znamenja. Najraje je hodila v tisto cerkev, kjer je bila ravno pobožnost 40urne molitve, ki se po velikih mestih po Laškem skozi vse leto po raznih cerkvah zaporedoma verši. Tu je ostala po več ur v molitvi, pogostokrat tudi ves ljubi dan brez vse jedi. Od obilnih solz mokra tla so kazala prostor, kjer je svetnica klečala. Sploh je imela navado tri in tridesetkrat na dan obiskati sv. Rešnje telo, v spomin na leta, ketera je Jezus preživel na svetu. Če zavoljo bolezní ali iz drugzega vzroka ni mogla iti v cerkev, je storila to v duhu doma, vsakikrat pa obernjena proti kaki cerkvi. Pogostokrat so jo našli tri pedi od tal v zraku klečečo, se žarečim obličjem in razprostertima rokama proti cerkvi obernjeno. Včasih so jo slišali tudi na glas zdihovati in moliti k svojemu nebeškemu ženinu tako priserčno, da so bili vsi ginjeni. — Zraven je pa tudi druge spominjala, naj pogostokrat pristopijo k mizi Gospodovi, ali če jim to ni mogoče

naj se vsaj po duhovno združijo z Jezusom. Tudi jih je učila, kako naj to store in opominjala, naj pogostokrat obiščejo sv. zakrament; če pa ne morejo priti v cerkev, naj vsaj doma Gospoda večkrat počaste.

To veliko ljubezen jej je poplačal Jezus s posebno milostjo. O mnogih svetnikih beremo, da po več časa niso mogli prejeti sv. obhajila iz raznih vzrokov; neketeri zavoljo bolezni, drugi zavoljo unanjih okoliščin, zopet tretji, ker so živeli ob času, ko pogosto sv. obhajilo ni bilo v navadi. Naši svetnici pa je njen nebeški ženin dodelil to milost, pogostokrat tudi prav po čudežu, da je od onega dne, ko je bila pervikrat pri sv. obhajilu, noter do svoje blažene smerti mogla z malimi izjemami vsaki dan prejeti sv. Rešnje telo. Res velik dokaz božje previdnosti in ljubezni, če se ozremo na različne okoliščine njenega življenja od otročjih let, kaker smo vže slišali!

Koliker časa so jej dopuščale telesne moči, je hodila k sv. obhajilu v cerkev, če tudi pogostokrat z veliko težavo. Če jej pa bolezen tega ni dala, je prejela presveto rešnje telo v domači kapelici. Tudi v tem oziru je bila za njo velika dobrota, da je bila v hiši mašnika Pessirija. V 69 letih so bili le posamezni dnevi, ob katerih se je morala zderžati sv. obhajila na povelje svojega dušnega vodnika, da se je vadila v zatajevanji in pokorščini. Če tudi je bila pokorno in popolnoma podverгла svojo voljo, vendar je ob tacih dnevih čutila veliko notranjo bolečino in suhoto. Nacega dne je potožila to terpljenje Gospodu, ki pa se jej je prikazal in jej rekel: „Naj le sluša svojega spovednika; to mu je še bolj všeč.“ Zadovoljiti se je morala ob tacih dnevih s pogostimi duhovnimi obhajili. Tem večje pa je bilo njeno veselje, ko je zopet smela pristopiti h Gospodovi mizi.

To njeno veliko hrepenenje in ljubezen do sv. Rešnjega telesa jej je nebeški ženin povračal s tem, da je pogostokrat tudi po čudežnem načinu prejela sv. obhajilo po svojem angelju varihu ali pa po arhangelju Rafaelu, kterega je posebno častila. Tacih dogodkov nam več navajajo pisavci njenega življenja. Takisto tudi omenjajo, da se jej je Jezus v sv. hostiji pogostokrat prikazal v podobi lepega deteta ali kot svitlo sonce, ki je pošiljalo svoje žarke na vse strani.

KRATEK NAUK

o vzvišenosti, potrebi in koristi svete maše.

Po sv. Leonardu Portomavriškem.

(P. A. F.)

III. Poglavje.

§. 2.

Zgledi raznih knezev, kraljev in cesarjev.

Zgledi visoke gospode nagibajo bolj kaker naj bolj nenavadna pobožnost navadnih ljudi; zakaj resničen je pregovor: po kralju se ravna ves svet. Kako dolgo versto zgledov bi lahko napisal v spodbujo, da bi jih posnemali in bili vsak dan pri sveti maši! Vender bom naštel pa le neketere tako mimogrede. Konstantin Veliki ni bil samo v svoji palači vsak dan pri sv. maši, temuč je imel prenosni oltar vedno sabo, ko je hodil po svojih opravkih in na vojsko, ter je hotel, da se je vedno maševalo na njem in s tem sredstvom je dobival naj slavniše zmage. Cesar Lotar je tudi stanovitno tako delal, ker je hotel biti vsak dan pri treh mašah, naj so bili vže mirni časi ali pa vojska. Pobožni angleški kralj Henrik III. je bil ravno tako vsak dan pri treh mašah v prav lep zgled vsemu dvoru. Bere se namreč: „Vsak dan je hotel očitno slišati tri maše, hrepenel pa jih je slišati še več, zato je bil zelo marljivo pri zasebnih mašah.“ In za to ga je Bog blagoslovil tudi časno, da je vladal šest in pedeset let. Da pokažem pobožnost angleških kraljev in kako so bili marljivo pri sveti maši, pa mi ni treba iskati zgledov iz preteklih vekov, zadosti je, da pogledamo v veliko serce pobožne kraljice Marije Klementine, ketere smerti Rim še ni prenehal objokovati. Kaker mi je sama večkrat dovrotno zaupala, je bilo nje to edino veselje pri sveti daritvi biti in zato je bila vsak dan pri toliko mašah kaker je le mogla, in vedno je bila pri tem nepremekljiva, brez

blazin, brez naslanjala, tako, kakor bi bila izrezana podoba pobožnosti. To pobožno vedenje pri sveti maši pa je vnelo v njenem srcu tako priserčno ljubezen do Jezusa v presvetem zakramentu, da je hotela biti vsak dan pri treh ali štirih blagoslovih, ki so se dajali v raznih cerkvah; kočija je morala iti v dir po rimskih ulicah, da je prišla o pravem času v vse. Oh, koliko solz je pretočila ta dobra gospa, da je potolažila lakoto, ki jo je čutila po tem angeljskem Kruhu!

Ta lakota je bila tako velika, da je medlela po noči in po dnevi. Zakaj njeno srce se je čutilo preneseno vsako uro tje, kjer je bila njena ljubezen, in vendar je pripustil Bog, da niso bile vslišane njene goreče prošnje, in to je pripustil za tega voljo, da bi bila njena ljubezen junaška, in še več, da bi jo naredil marternico ljubezni; zakaj po moji misli ji je ljubezen pospešila smert, kakor se očitno vidi iz zadnjega pisma, katero mi je pisala, ko je bila vže bolna. Gotovo je to, da, ako ji je bilo odvzeto pogosto obhajilo, ni ji bilo odvzeto zasluženje, zakaj tisto serčno tolažbo, ketere ni mogla prejemati iz zakramentnega obhajila, je nahajala v duhovnem obhajilu, katero je ponavljala ne samo mej mašo, ampak večkrat in večkrat skozi dan v naj večje zadovoljstvo svojega serca, opravlja je ga prav tako, kakor je predpisano v prešnjem poglavji.

Povej mi zdaj, ali ni zadosti ta zgled, da zaduši v gerlu vse izgovore tistih, ki jim je tako težavno vsak dan hoditi k maši in duhovno se obhajati, zgled tako vzvišen, ki ga imamo tako rekoč pred očmi, ker sem ga sam videl in ves Rim ga je občudoval ob našem času. Pa to mi še ni žalosti, da bi posnemali to dobro kraljico v tem, da bi obujali v svojem srcu živo hrepenenje prejemati Jezusa v presvetem zakramentu, ampak jaz bi rad, da bi jo posnemali tudi v ročnem delu, ki ga je ona prav pogosto opravljala, da je preskerbela vboge cerkve z mašno opravo. V tem jo posnemajo v Rimu mnoge gospe, ki napravljajo za kratek čas sè svojimi rokami razno sveto opravo in ž njo lepšajo cerkve, in zunaj Rima neka kneginja visokega stanu in rodu in nič manjše pobožnosti, ki je vsako jutro pri več mašah in pogosto daje delati svojim gospodičnam cerkveno opravo, tako da celo polne zaboje korporaljev, purifikatorjev in podobnega perila izroča misijonarjem in pridigarjem, da ga razdele vbogim cerkvam in da se povsod z dolžno svečanostjo, snažnostjo in dostojnostjo daruje Bogu ta božja daritev. Dovolite mi zdaj tukaj

zaklicati: Poglavarji zemeljski, glejte, tako si morete zagotoviti nebesa. In kaj delate, za Boga! kaj delate? Zakaj ne odprete rok in ne pokažete svoje radodarnosti z obilno miloščino v pomoč toliko in tako revnim cerkvam? Ni treba reči, da je denarnica skoraj prazna, da carina ne da dosti, da je dohodkov vsak dan menj. Jaz vam bom povedal, kako boste prav lahko poskerbevali za oltarje, ne da bi terpela dostojnost vašega stanu. Vidite tako le: Enega konja menj v hlevu, enega streznika menj na kočiji, enega kletarja menj na deželi in glejte velik znesek denarja, s katerim bote mogli pomagati vbožnim farnim cerkvam v njih potrebah. Vi sklicujete zборе, napovedujete shode, pogovarjate se in posvetujete o vojskah, da bi si zagotovili svoje dežele in vender ne gre. Pa bi le ena misel, ki bi vam vdihnila pripravno srednjo pot, lahko vravnala opravek in vravnani opravek bi vam zagotovil kraljestvo. Ali od kod pride tista tako koristna misel? Od Boga, dobro zapomnite, od Boga. In katero sredstvo je najbolj zdatno, da jo moremo prejeti? Sveta maša. Bodite tedaj pogosto pri sveti maši, plačajte tudi mnogo maš in oskerbuje oltarje s svetimi posodami in drago opravo in čutili boste nad sabo božjo previdnost najčudovitišo, ki vam bo zagotovila vaše dežele in vas osrečila v tem življenji in v večnosti.

Končajmo ta odstavek sè zgledom svetega Večeslava češkega kralja ¹⁾, keterega naj bi posnemali vi vsi, ako ne v vsem, vsaj v neketerih rečeh. Ta sveti kralj ni bil zadovoljen s tem, da je bil vsak dan pri več svetih mašah klečeč na golih tleh, niti, da je stregel sam mašnikom, ko so maševali, bolj pobožno kaker marsiketeri klerik s pervo tonzuro, ampak še več: oltarjem je daroval naj dražje kamene svojega zaklada, in naj dražjo robo svoje pohišne oprave. Razen tega je sam pripravljaj hostije za sveto mašo in zato je brez ozira na kraljevsko čast z rokami, ki so imele nositi kraljevsko palico, obdeloval njivo, oral, sejal in žel pšenico, mlel zernje, preseval moko in pekel in pripravljaj hostije za sv. mašo, ki jih je potem ponižno in z največim spoštovanjem dajal mašnikom, da jih posvete v božje Telo Odrešenikovo. O roké, vredne, da bi vladale ves svet! Pa kako povračilo mu je prinesla ta tako goreča pobožnost? Bog je pripustil, da je Oton I. rimski cesar do tega svetega kralja dobil nagnjenje brez primere, tako da mu je dovolil celo, da sme vti-

¹⁾ In ejus vita.

sniti v svoj gerb cesarsko znamenje črnega orla na belem polju, milost kakor je ni prejel nobeden drugi knez. Tako je hotel Bog po cesarju poverniti Večeslavu njegovo veliko pobožnost do svete maše. Še veliko bolj ga je pa poplašal nebeški kralj, ko mu je dal po slavnem marterništvu krono večne slave. Glejte, zavoljo priserčne ljubezni do svete maše je bil dvakrat kronan, na tem in onem svetu. Prevdarite in odločite se!

P. Celestin Fošner,

duhovnik 1. reda sv. Frančiška pri Sv. Trojici
v slovenskih Goricah na Štajarskem.

(Dalje.)

21 let star in že v četerti latinski šoli spozna Gašpar vedno večje težave pri študiranju zavolj svoje revščine; zato sklene, da bi vsaj nekaj boljšega mogel v čast božjo storiti, kakor prosti kmet, pripravljati se za učitelja; postane tedaj učiteljski pripravnik. Po dokončanju teh novih študij dobi spričevalo, da se je zelo dobro učil, in da bo izversten učitelj. To učiteljsko pripravništvo mu je prav dobro služilo, ko je bil nad 40 let v raznih mestnih in ljudskih šolah katehet.

Med tem dobi tudi dobro službo za pisarja na Vindenavski grajščini, ki jo je tri mesce dobro opravljal, in je vselej v redi plačilo dobival, po verhu še tudi nekaj oblačila. Nekega dne je sam doma v grajščini in piše nekaj važnega v velike protokoljske knjige. Vse mu gre po sreči, saj ga nihče ne moti. Ves truden dokonča svojo pisarijo, in ker le misli že skoraj iz pisarne na hladni zrak priti, prime naglo posodo, da bi na svojo važno pisarijo peska potrosil, ali v svoji naglosti zgrabi tisto, v kateri je bilo črnilo, in polije po velikih bukvah, pa se še ne spomni hitro, kaj je narobe; še le, ko črnilo z bukev na mizo, na njegovo oblačilo in na tla začne teči, mu kri zevre. „Černi satan me pa že v kleščah ima! Vedno me preganja! Le dokler sem stradal, in se mi je slabo godilo, me je nekaj časa pri miru pustil, zdaj pa, ko se mi dobro godi, me že spet jezi; vidim, da

me pri Mariboru satan ne bo več iz oči pustil; pobegniti bo treba.“ Pisarno zaklene in ključ izroči gospé oskerbnici; svojo srajco si spodaj vkup zašije, rokave pa napravi za roče in napolni ta žakelj sè svojim imetjem. Tako Gašpar odrine iz Maribora peš v Karlovec na Hervaškem.

Med potom pride neko nedeljo do neke farne cerkve, ko ravno k božji službi zvonijo. Tudi Gašpar hoče svojo dolžnost ko katoliški kristijan dopolniti in stopi v cerkev. Klop, pri kateri se postavi, je zdajci na pol prazna, kmetje so se mu vmeznili, nekateri so se pred njim celo prekrizali. Po božji službi čakajo pred cerkvijo ženske na njega in ga vprašajo, če ima robce na prodaj. On se zavzame, „jaz sem študent, zakaj hočete od mene robce?“ One pravijo: „Ali niste žid, jud, ker so se kmetje pred vami križali?“ „Oj, pravi Gašpar, na zadnje me je res mariborski satan tu sem spremil, če se Hervatje pred menoj križajo; saj se mi Štajarci le pred satanom prekrizamo, da ga ležej preženemo. Bog mi že enkrat daj mir pred njim!“ Nekí posebni strah žene Gašparja naprej, in kmalu dojde ves spehan v Karlovec, le Kolpa, globoka in široka voda, ga še loči od zaželenega mesta; on gre urno čez novi most, ali mitar ga nagovori: „Plaćati, eden krajcar, kedor hoče čez most.“ Gašpar odgovori: „Ah, tako pa ne grem, za eden krajcar si kupim polo papirja, in tri, četiri naloge napišem; saj sem dober plavec!“ Gre pod most v germovje, se spodobno sleče, oblačilo v svojo vrečo zloži in si je na vrat obesi, misleč, vreča bo nad pleči više ko jaz, zvonaj vede, in ostane vse suho, dokler priplavam na ono stran. V začetku srečno plava, sred Kolpe se pa srajčna vreča okoli zasučé, se vode napije, in ga hoče na dno potegniti in vtopiti. „O moj Bog, zdaj me pa vender hoče satan vtopiti v tej neznani vodi!“ Hoče se križati, pa nemore, ker mora z rokami sè vso močjo veslati, da ne vtone. Zdaj se spomni, kako so ga oče in mati nekedaj, ko se je na visoke šole odpravljaj, Materi božji in sv. angelju varihu priporočili, ter začne goreče zdihovati: „O Marija, Mati božja, pomagaj mi, pomagaj! od zdaj naprej hočem ves tvoj biti! — Moj ljubi angelj varih, le zdaj še me srečno spravi na ono stran, da se ne vtopim, prav marljivo bom študiral in vse storil, da bom duhovnik!“ In res, keder je sila naj večja, je roka božja naj bliže; tudi Gašpar je vslišan in otet. Onkraj Kolpe si razmočeno oblačilo na sonci razgerne, on pa v vodi čaka, da se saj nekaj posuši, potem pa urno teče

proti samostanu očetov frančiškanov, kjer jesti prosi, in se tudi dobro okrepča. Potem se oglasi ravnatelju tamošnjega gimnazija častit. P. Aureliju Hoerman, ki so bili star frančiškan, jako učen, ponižen in pobožen mož, do keterega je vsakedo na prvi pogled veliko zaupanje dobil. Gašparjevo mariborsko spričevalo je bilo slabo, saj zavolj velikega pomanjkanja, kaker smo slišali, ni mogel boljše študirati, zategadelj se trese pred tem ljubeznivim redovnim duhovnikom, kaker šiba na vodi, tako, da mu pisma iz rok padejo. Ali ravnatelj so za študentske težave dobro vedeli, in ker so bili blag mož, so imeli veliko vsmiljenje z vbožnimi študenti, rečejo tedaj Gašparju: „ke bi le ne bil začel študirati, ker zmožnosti nemaš! ali vidim, da imaš dobro voljo, kedo vê, ali te ni Bog izvolil za svojega služabnika, si tedaj sprejet v peti gimnazijalni razred.“ Vesel se Gašpar poslovi in si gre stanovanja iskat in ga dobi za štiri (stare) dvajsetice na mesec. Ali v kratkem spozna, da je tam zelo slaba hiša, kamer so naj sprideniši ljudje zahajali; težko mu je bilo, ali za zdaj ne more spremeniti, zategadelj terdno sklene, od vsega, kar ljudje tam počenjajo, nič vedeti, nič videti, in nič slišati, temuč le marljivo se učiti in veliko moliti, da ga Bog blagoslovi. — Vesel je bil, da je smel pa študirati, če ravno je bil žep prazen in skerbi velike. Glad terpeti je tudi v Karlovcu moral; celo leto je le redko kedaj kaj toplega jedel, in kaker nekdej v Mariboru, se tudi tukaj nekikrat pred gostilne vrata postavi, kedar so ljudje pečenko jedli, in že to ga nekaj okrepča. Vsa njegova navadna hrana pa je bila vsaki dan za eden krajcar kruha z merzlo vodo. Kedar je pa spat šel, si je želodec z remenom močno prevezal, da mu ni preveč krulil. Pri vsem tem pa peto latinsko šolo dobro dokonča.

O počitnicah se Gašpar z ljudmi v Karlovcu bolj seznanil. Ker dobi od čast. patra gimn. ravnatelja spričevalo, da je prav dobro zmožen otroke in gimnazijalce podučevati, in se zato goroko priporoči, dobi več otrok za podučevanje in dobro plačilo za to, in si dobro opomore, tudi svojo lozno oblačilo si z novim nadomesti. Poprek se to leto prav dobro poživil.

Šesta latinska šola gre h koncu, in pred skušnjami si hoče Gašpar glavo v frišnem zraku daleč proč od mesta razvedriti. Ko se tik pota ves zamišljen v svoje skušnje sprehaja, se pripelja lepa kočija za njim, in prijazen grajščak Gašparja navori, da naj se k njemu v kočijo vsede; potem ga izprašuje, in

ko zve, da je dijak dokončavši 6. gimnazijalski razred, mu tako prigovarja: „Vi se mi prav dopadete, ker ste tako lepega obnašanja in tako odkritoserčni; ravno takega dijaka zlo potrebujem; imeli bote dobro plačilo, spervega na leto 200 gld., poznej še več, in oskerbljeni bote s vsem; če se zdaj z menoj v grad popeljete, znate službo koj prevzeti, čez nekaj dni pa se v Karlovec odpeljate po svoje reči; tukaj vam nadam eden stotak.“ Gašpar vzeme stotak in ga z veseljem pregleduje, ker mu tako velik denar še dozdej ni v roke prišel. Gašpar se z grajščakom prav priljudno pogovarja o svojem novem poslu i. t. d. in je zelo vesel, ker zdaj mu ne bo treba več stradati, služba v gradi tudi ni kar si bodi, se težko v gimnaziji učiti in si glavo beliti, gospodom profesorjem v strahu biti . . . vsega tega bo zdaj konec. — Počasi pa postane Gašpar tih in ves zamišljen, oči pobesi in v glavi mu rojijo razne misli, kaker to: Gašpar kaj delaš! pred dvema letoma si v Kolpi skoraj vtonil, si takrat Mariji Devici in sv. angelju varihu tako sveto obljubil marljivo študirati, da bi bil za duhovnika posvečen, — in zdaj hočeš, ko se ti boljše godi kaker kedar koli popred, študiranje sam rad zapustiti? — tolikokrat te je zlodej skušal in te hotel v svojo mrežo zaplesti, ali vselej si ga premagal, — in zdaj se mu hočeš celo sam rad izdati? — in tvoj pokojni oče, kaj bi rekli? . . . Na ves glas začne Gašpar grajščaku govoriti: „Ne, gospod, ne! nemorem — nečem — nečem, — za ves svet nečem študiranja opustiti! stisne stotak grajščaku v roko, in skoči kaker zajec iz kočije, in beži proti Karlovcu, kaker da bi ga angelj nesel, kaker nekđaj preroka Habakuka. Ko domov pride, se vsede in se začne pripravljati na svoje skušnje, ketere tudi čez nekaj dni izverstno dokonča.

(Dalje prih.)

Kerščanskim poslom.

II. Posel služi Bogu.

7. Hrabri junaki.

Sveti Azad je bil služabnik na dvoru peržanskega kralja Saporja. A sredi dvorske brezvernosti je ohranil svojo vero. Sapor kralj, je bil velik trinog, sovražnik kristijanom. Zapovedal je, da se mora kerščanska vera v njegovem kraljestvu zatreti. To ker-vavo zatiranje kristijanov je terpelo čez 40 let. Azad je bil pri kralju v veliki časti. Rešil bi si bil življenje, pridobil si premoženja, ke bi bil hotel vero zatajiti. Tega pa zvesti služabnik ni hotel; stanovitno je spoznaval svojo vero, zato je marternik vmerl leta 350.

Leta 161. je bil rimski cesar Marko Avrelij. V njegovem času je nastalo veliko preganjanje kristijanov, zlasti po Francoskem. V Lijonu samem je bilo pomorjenih 19.000 kristijanov. Blandina je bila dekla pri pobožni gospodnji. Mislili so, da Blandina, mlada in šibka, ne bo stanovitna v veri, a pokazalo se je, da vse prekosi. Primejo jo, naj vero zataji; ona pa je dejala: «Kristjana sem». Rablji so jo trinožili od jutra do večera, pa še izmenjavali so se. Drugi dan jo privežejo za kol, da bi jo raztergale zveri; ker je pa niso, jo odpeljejo v ječo. Nato so jo topli z biči, posadili jo na razbeljen stol, zapleli so jo v mrežo, ter jo vergli razdraženemu biku. Ta jo je metal kvišku, da je bila vsa razmesarjena. Naposled jo obglavijo. — «Kristijana sem», je dejala Blandina, zato se je vstavljala vsem izkušnjavam. Tako misli in govori in delaj tudi ti. Keder se ti bodo zavoljo vere posmehovali, misli: kristijana sem. Keder te bodo zbadali ali pa se ti prilizovali, misli: kristijana sem. Keder te bodo oblegali, da bi ti vkrali najdražji biser, misli: kristijana sem. Bojuj se kaker Blandina, in venčana boš kaker sv. Blandina.

8. Močni ščit.

1. Poslom je treba terdnega ščita, da morejo obstati v nevarnostih življenja, in da si ohranijo serčnost. Ta ščit se imenuje

terdno z a u p a n j e v Boga. Zaupanje je močna palica, ki te podpira na potovanju; je svetla lač, ki ti sveti v temni puščavi; je zlata veriga, ki te vleče proti nebu; je ščit, ki nas varuje in brani. Res, ljubi posli, treba vam je močne palice, svetle luči, zlate verige, močnega ščita.

2. Bolj ko drugim stanovom je poslom potreba, da zaupajo v Boga, da pri njem iščejo pomoči. Veliko poslov, 20 let starih, ste jih dve tretjini brez starišev, zakaj delavski stan merje navadno pri 40 letih. Tako ostanejo otroci sami; mogoče, da se jih usmilijo sorodniki, ali pa tudi ne. Taki posli niso le s a m i, so tudi na tujem. Vaški posli hodijo v mesto, malomeški v večja mesta, in tako vidimo, da potujejo tudi dekcle. Kedo poreče, da jim ni treba velikega zaupanja v Boga?

3. Zaupaj v Boga. Iščeš službe, pa je ne najdeš. Najdeš jo, pa ni dobra, nevarna je, pogubljiva. Tako službo imaš zapustiti, ker duše pogubljeni ne smeš, in vender si ne veš svetovati, ne pomagati. Izvoliti si imaš stan, a kateri? Misliš na prihodnost, pa ne veš, kaj bo. Ne veš, bi se li omožila, ali v samostan stopila, ali dalje služila. Posel, oprimi se božje roke, zaupaj v njegovo pomoč. Ne bo te zapustil, pokazal ti bo pravi pot. Ni li Bog sam rekel, da je oče vbogim, zapuščenim sirotam?

4. Zaupaj v Boga! Bog ti naj bo prvo in zadnje zavetje. Sv. Bernard govori: «Stori ti zmirom to svoje, in tudi Bog bo storil vselej to svoje.» Ljudje so spremenljivi. V tej službi so te imeli kaker svojega otroka, v oni kaker sužnjo. «Otrok, ki izhaja, se prijema očetove roke, da ne omahne in ne pade; tako se derži tudi ti božje roke», pravi Francišek Saleški. Bog je zmirom taisti. Ne izpreminja se, vse nas ima «na dlani zapisane», nikogor ne pozabi, tudi ne vmerje. On misli na vrabca na strehi, pa zate ne bo znal? Oblači lilije na polju, pa zate ne bo skerbel? Imej terdno vero v božjo previdnost. Zaupanja v Boga ti ne morem zadosti priporočati. Posel, ki v Boga zaupa, njegovo moč, ljubezen, pomoč, je vesel, serčan, jasen, stanoviten.

9. Venec in drevo življenja.

1. Ljubezen božja je venec vseh čednosti. Ljubezen božja je prva in največa zapoved. Kedo pa Boga ljubi? Kedor izpolnjuje Kristusove zapovedi, oni Boga ljubi. Ljubezen do Boga to raj niso pobožni občuti, svete besede, neketera zunanja dejanja

pobožnosti. Ljubezen božja je v tem, da voljo božjo izpolnjuješ, da si zmirom z Bogom združen.

2. Sv. Terezija nam ljubezen božjo tako le predočuje: «Ljubezen božja je drevo življenja, ki ima 6 delov, kaker vsako drevo: korenino, deblo, veje, listje, cvetje, sad. Korenina je: ogibaj se greha; deblo je: hrepeni po čednosti; veje so: razne božje in uravne čednosti; listje so: posebne milosti, ki jih Bog kristijanu deli; cvetje so: junaška dela čednosti; sad je popolno zedinjenje z Bogom v življenju in smerti! V ti podobi vidiš ljubezen božjo, zapovedek popolnosti.

3. Hočem ti povedati še bolj priprosto, v čem da je ljubezen. — 1) Brani se strupa, ki dušo vmori, t. j. smertnega greha. 2) Varuj se, da duši tudi majhnih ran ne prizadeneš, t. j. varuj se malih grehov tudi. 3) Potergaj šibje in rogoz in populi plevel, ki ti dušo opasuje, t. j. bojuj se s slabostmi in nepopolnostmi svoje narave. Ako tako delaš, bo čista korenina, drevo bo cvelo in obilen sad rodilo, sad, ki je prijeten Bogu in ljudem.

10. Smertni strup.

1. Greh je dušni strup, smertni greh je duši smertni strup. Človek, vedoč, da se je ostrupil, ne more biti miren. Sv. Tomaž A. pravi: «Kako bi mogel vesel biti človek, imajoč velik greh na duši, ne morem doumeti». Kaker grešiš, koj ti bo kaznen za petami, tako stoji zapisano precej na prvi strani sv. pisma. Perva človeka sta grešila, Kanj je grešil, pa kaznen jim ni odešla.

2. Kaker grešiš, napraviš si nemir. «Greh te preganja v postelji, pri mizi, na tergu, doma; po noči in po dnevi nimaš miru», pravi sv. Janez Zlatousti. Ostrupil si se; prisad imaš v sercu. Zatorej te delo ne veseli. Napačen si samemu sebi in drugim. Ne veš, kaj ti manjka. Zavidal si si; bolan si. Kaker bi kamen v sercu nosil, tako ti je. Vzburjen si, treseš se; mir in pokoj je izginil. Z drugimi se ne moreš nedolžno veseliti. Potikaš se kaker perva človeka in Kanj, ki se je skrival Bogu. Kedor pa nemir preganjaš s kratkočasjem in veselicjem, glej, takrat pa strup deluje v tvoji duši. Sredi razkošnega plesa se ti kaže greh, kaker temna pošast.

3. Od kod je ta nemir, ta nepokoj? Kako je to, da sta pobegla mir in veselje, od kar ti je strup prišel v dušo? Kedor vedoma in hote hudo greši, mora težko stopati, veliko terpeti. Naj-

prej si mora vest preslepiti in omamiti, a vest se temu vstavlja. Pogaziti mora 10 zapovedi. Prelomiti mora obljubo, storjeno pri kerstu in obhajilu. Pozabljati in zaničevati mora, kar je kedaj dobrega slišal v šoli ali doma ali v cerkvi. Take stopinje peko. Boga suje od sebe, draži ga, psuje, tudi pekla se ne boji. Odpove se Bogu, ter gre k satanu v službo. Greh ostrupljuje vso dušo. Vse zasluženje, ki si si ga pridobil, se izgubi oni trenotek, ko smertno grešiš. V tem stanu tudi ne moreš nič zaslužiti za nebesa. To je strašno.

4. Vse nesreče na svetu prihajajo iz tega strupa, pri prvih stariših začeni pa do današnjega dne. Le prašaj vse nesrečne — z grehom so ponesrečili. Mej 100 ljudmi jih je 90, ki so si nesrečo nakopali z grehom. Nezmernost, krivičnost, lenoba, napuh-njenost še nikoger ni osrečila. Kuga, lakota, vojska, draginja, so nasledki tega strupa, so šibe v roki božji, s katerimi kaznuje pregrešni rod. Mladostna zabloda, en sam greh — pa si nesrečen vse svoje življenje. Da bi mogli govoriti, ki so tako ponesrečili! Slišali bi jih: «Malo medu sem bil pokusil, zdaj moram pa vmreti.»

5. Vsakedo ve, kaj je greh, strup. Sam je kriv, kedor si radovoljno zavdaja. Je učenost, ki jo imajo vsi: otrok in starec, bogat in vbožen, kristijan in pogan — vsaki ve, kaj je greh. Sv. Pavel očita poganom njih grehe rekoč: «Vi niste, da bi se opravičevali,» t. j. vi dobro veste kaj je greh. Ne ve li vsaki človek, kaj je čisto, kaj ne; kaj pošteno, kaj ne; kaj zmerno, kaj ne; kaj je resnica, kaj laž; kaj pravično, kaj krivično? Meniš li, da se boš izgovarjal pred Bogom? Pameten si, prostovoljen si, pa si izberi ali dobro ali hudo. Bog ti daje milost, in ne pušča, da bi bil izkušán čez moči. «Ako hočeš, se rešiš, ako nočeš, se pogubiš?»

11. Majhine rane.

1. Male rane so mali grehi. Človek pada vsaki dan v pregreške, napake, prostovoljne male grehe. Pri tem je to hudo, da se zanje ne zmeni, da celo pravi: e, brez takih ranic človek ne more biti. Govoriš, besedičiš, presojaš, obrekuješ, semtertja kaj rečeš glede 6. zapovedi, lažeš, vstavljaš se, lenariš, ničemernuješ, prevzetuješ itd. Grešiš, dasi tudi v majhinih stvareh, več ali manj prostovoljno.

2. Z malim grehom presekaš skorjo drevesu, z velikim gre-

hom mu presekaš korenino. Odpustljivi ali mali greh je bolehnost. Duša, pokrita z malimi grehi, je podobna lepemu obrazu, pokritemu z ognjinami. «Mali greh je podoben kapljam, ki močijo hišo, da se podere. Mali greh temni spoznanje o dobrem in hudem. Volja za dobro slabí. Nagnenje za hudo močni. Ljubezen do Boga hladní, ves človek je malomarníši do dobrega in svetega.

3. Najhujše pri tem je to, da človek, ki v enomer dela male grehe, ne da bi si prizadeval poboljšati se, naposled pade v velik greh. Dekle v štacuni, stikajoča po sladkarijah, bo jela krasti. Ako stika po sladkih pijačah, bo pijanka, izgubljena je. Kedor je malomaren glede čistosti, jo bo berž izgubil. Kedor zahaja v nepridne tovarišije, se bo izpridil. Kedor kvantavo govori, bo nesramen. Sv. Duh pravi: «Kedor se malih napak ne varuje, pal bo v velike». To poterjuje tudi izkušnja. — Varuj se tudi malih grehov. Vedoma in radovoljno nigdar ne stori napake.

12. Ovijače in plevel.

1. Redko boš našel človeka, popolnoma zdravega. Tega boli glava, temu preveč bije serce, onega terga po nogi; ako človek ne pazi na te malenkosti, obiskale ga bodo hude bolezni, smert mu bo terkala na rame. — Tudi duša ima svoje slabe strani, svoje nepopolnosti, ki izhajajo iz človeške narave, ki so ji večkrat prirojene. To so ovijače in plevel, ki se mota okolu duše. Ta se nagiba na lahkomišljenost, oni na žalovnost, ta na zapravljivost, oni na skopost, ta na vihravost, oni na lenobo. Ta je premehak, oni preterd. Ti so nepošteni, lažnivi, hinavski, polteni, pogrešni. Eni so zgovorni, berbljavi, drugi redkobesedni, molčeči. Ti so radovedni, oni mračni, zaperti, zadiravi, odlajavi.

2. To so nepopolnosti. Ako jih ne obrezuješ in ne zatiraš, izleglo se bo hudo. To je seme, iz njega priraste strupena rastlina. To so divja stebila, ki jih je treba požlahniti. To so ovijavke in plevel, ki preprega dušo, ki duš dobro seme. Kako so delali svetniki s takim osatom, vemo. Sv. Ignacij je bil silno nagle jeze, ali naposled je bil ves krotak. Takisto je bilo s sv. Frančiškom Sal. Poreden hlapec mu je bil v največi vročini zakuril peč, da bi ga dražil; Frančišek pa je dejal: «Gorkota je za vse dobra.» Drugi pot ga je zmerjalo hudobno človeče. Svetnik je rekel: «Ako tudi mi izbiješ oko, z drugim te bom le še prijazno pogledal.»

3. Toraj pazi na pregreške svoje narave in odpravljaj jih.

Lahkomišljenost spreminjaj v resnobo, žalovnost v veselost, zapravljenost v varčnost, skopost v radodarnost, hinavstvo v resničnost, klečeplazje v ravnost, čutnost v mertvenje, gostobesednost v molčečnost . . . tako si prihraniš veliko neprijetnosti, odkloniš veliko težav, zamašiš vir mnogim grehom. Hudobni duh se polasti najprej slabe strani človeške. Če si veseljak, to mu bo lahko spraviti te v družbo lahkomišljenih, in morda je koj pervikrat po tebi. Če pa poznaš svojo slabo stran, to se boš varoval, bežal, in tako se boš rešil.

13. Bodi zvest v svojih vsakdanjih pobožnostih.

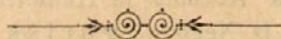
1. Greha se varovati, napake odstranjati, za čednost si prizadevati, dušo vpodabljati po zgledu Izveličarjevem, to je dolžnost vsakega kristijana; ali — to je veliko, težko delo, ki se brez milosti božje storiti ne da. Milost nam je obljubljena, pa si jo moramo izprositi, moliti moramo. Tako je Bog vredil. Kedor ne moli, je v grehu, ali pada v greh. Kjer se molitev začneja, tam greh nehava. Molitev daje varstva v nevarnosti, moči v slabosti, tolažbe v stiski, luč v temi, sveta v potrebi. Molitev je zvezda v noči tega življenja, je zlasti ključ do nebeškega kraljestva.

2. Zatorej zvesto opravljaj svoje vsakdanje pobožnosti. Čez dan imaš opraviti z vsakeršnim delom, zato pa zjutraj povzdigni srce k Bogu, t. j. opravi pobožno svojo jutranjo molitev. Ako tega precej ne storiš, ti bo teže pozneje, ali pa boš celo pozabil. Morda jo znaš iz glave; ako ne, beri jo iz knjižice kleče. Stori sklep, da se boš boril s to ali s to napako; tudi ne pozabi storiti dobrega namena. Tako ti bo posvečeno vse dejanje in nehanje. Pomisli, kaj sem rekel: kako da se dela zlato. Delaj in opuščaj, terpi in prenašaj vse na čast božjo, iz ljubezni do Boga, za pokoro svojih grehov, v izveličanje svoji duši, in ker je volja božja. Dobri namen večkrat ponovi, zlasti keder bi te delo težilo in te onesrečevalo.

3. Pervi in zadnji trenotki dneva gredo Bogu. Zvečer si zdelan, morda prav truden, posebno ako se delo vleče tja v noč. Vender posveti par hipov Bogu, in opravi svojo večerno molitev. Svetovati je, da se to zgodi, preden ležeš, sicer jo boš opustil, od spanca premagan. Tu ne pozabi izpraševanja

vesti. Premisli vae, kaj si storil, in česa si kriv, in pa jutranji sklep si oglej, kako si ga deržal.

4. Izkušnja uči, da so posli, ki opravljajo vsaki dan jutranjo in večerno pobožnost, dobri posli. Kjer se zanemarjata ali opuščata jutranja in večerna molitev, tam se je vselila verska zamikernost ali pa se naseljuje. Lahkomišljen človek rad pozablja na molitev, hudoben pa se je boji in je ne mara. Hudobna vest neče imeti nič opraviti z Bogom, ker je v oblasti greha. Tako stanje ni pravšno, dolgo terpeti ne more, v kratkem zvede človeka v pogubo.

Zahvala za vslišano molitev.

Od černiške skupščine.

Nedavno me je v treh dneh dvakrat napadla močna merzlica, za katero je prišla velika vročina in bolečina v glavi. Posebno po drugem napadu sem se čutil silno slabega in vtripanje serčne žile ni obetalo nič dobrega. V tej bridkosti sem se obernal z molitvijo k našemu ljubemu očetu sv. Frančišku Serafinskemu in k sv. Antonu Padovanskemu; ob enem sem obljubil opraviti devetdnevnicu in če mi bode pomagano, to tudi v „Cvetju“ naznani. In v resnici, bolezen je tako naglo ponehaval, da sem bil vže drugi dan iz nevarnosti in sem mogel tretji dan tudi svoje stanovske dolžnosti opravljati. Za to naglo ozdravljenje bodi čast in hvala Bogu, sv. Frančišku Serafinskemu, svetemu Antonu Padovanskemu in vsem svetnikom božjim!

P. J., tretjerednik.

Nadalje se zahvaljujejo :

A. B. za ozdravljenje živine po priporočenju Materi božji, sv. Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu Padovanskemu ;

M. V. za ozdravljenje kerča v želodcu ;

J. R. za ozdravljenje vodenike ;

M. H. za ozdravljenje kerča v želodcu in glavi ;

G. K. od Sv. Benedikta presveti Trojici in sv. Antonu ;

J. L. za rešitev predstojnikov iz velikih zadreg in ozdravljenje boleznimaterine.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo :

rajni č. P. Frančišek Blanko Križan, duhovnik
1. reda sv. Frančiška, šest let kaplan in predstojnik 3. reda pri
Sv. Trojici v Slov. goricah, tudi več let kaplan v Mariboru in
pri Mariji Lankovički, poslednja 3 leta bolan v Gleichenbergu ;

rajni udje 3. reda skupščine svetotrojiške ; Barbara
Zemlič od Kapele. Ana Kocmut iz Hvaletinc, Ana Vraz od Sv.
Ruperta, Marija Šilec iz Negove ; goriške : Marija (Terezija)
Erjavec iz Cerovega ; drežniške : Ana (Marija) Uršič ;

Dalje se priporočajo :

8 let bolna Ana Sešerko od Sv. Lovrenca v Slov. goricah ;

Neki tretjerednik za sveti mir v hiši ;

Neka oseba, ki terpi velike dušne bridkosti ;

Nekaj mladeničev in deklet, ki so se združili v majhino
družbico, da bi se lažje borili sè spridenim svetom, posebno pa
njih voditelj, da bi bil rešen iz velike zadrege, v katero je po
nedolžnem prišel ;

Neka tretjerednica v dušnih in telesnih zadevah ; priporoča
tudi svojo sestro, ki je opustila vže več let prejemanje svetih
zakramentov ;

Neka nepodpisana priporoča svojo sestro, da bi dobila
pravdo, in neko ženo, v glavi in očeh bolno ; neka druga žena
za ljubo zdravje ; še druga priporoča svojega moža, pijanosti
vdanega ; še druga svojega sinu, da bi se spreobernal ;

Neki župan se priporoča v molitev, da bi mogel svoj posel
dobro opravljati. („Za misijone“ priložen goljdinar smo oddali za
katoliško nadškofovsko cerkev v Baru v Černigori, ki je jako
potrebna podpore).

